

Sygn. akt I C 473/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : Kamil Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa H. D.

przeciwko (...) w P.

o zapłatę kwoty 12.752,00 zł

1. zasądza od pozwanego (...) w P. na rzecz powódki H. D. kwoty:

a. 12.752,00 zł (dwanaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt dwa złote) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 12.502,00 zł (dwanaście tysięcy pięćset dwa złote) od dnia 27 lutego 2014 roku do dnia zapłaty;

- 250,00 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych) od dnia 2 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądzą od pozwanego (...) w P. na rzecz powódki H. D. kwotę 3.055,00 zł (trzy tysiące pięćdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości;

4. nakazuje zwrócić pozwanemu (...) w P. z funduszy Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 0,04 zł (cztery grosze) tytułem nadpłaconej zaliczki na wynagrodzenie biegłego z zaliczki zaksięgowanej pod pozycją 2411141268.

Sygn. akt I C 473/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 marca 2014 r. powódka H. D., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej Odziału w Polsce z siedzibą w W. kwoty 12.752,00 zł tytułem dalszego częściowego odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu marki A. o nr rej. (...) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazał, iż w dniu 27 grudnia 2013 r. miała miejsce kolizja drogowa, w której uszkodzony został samochód stanowiący własność powódki. Sprawca kolizji był objęty ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej udzieloną przez pozwane Towarzystwo (...). W toku postępowania

likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powódce kwotę 15.411,39 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Strona powodowa stwierdziła, że przyzna kwota jest zaniżona w związku z czym złożyła odwołanie od decyzji pozwanego Towarzystwa (...), jednakże jego stanowisko nie uległo zmianie. Ocenę powódki potwierdza zlecona przez nią prywatna kalkulacja naprawy przedmiotowego samochodu, z której wynikają koszty w wysokości 27.912,40 zł. Oznacza to, że koszt naprawy brutto jest wyższy o 12.501,01 zł. Powództwo obejmuje również żądanie zapłaty kwoty 250 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy, co uzasadnione jest potrzebą specjalistycznej wiedzy z zakresu mechanik samochodowej przy rozważaniu wytoczenia przedmiotowego powództwa.

/pozew k. 2 – 4/

Odpis pozwu został doręczony pozwanemu Towarzystwu (...) dnia 2 czerwca 2014 r.

/potwierdzenie odbioru przesyłki k. 21/

W piśmie z dnia 16 czerwca 2014 r. pełnomocnik Č. S. w P. (działającej przez (...) Spółkę Akcyjną Oddziału w Polsce z siedzibą w W.) wniósł o zobowiązanie strony powodowej do precyzyjnego oznaczenia strony pozwanej poprzez wskazanie nazwy zagranicznego ubezpieczyciela z określeniem, iż działa on przez oddział w Polsce oraz o oddalenie pozwu w całości, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pisma pełnomocnik pozwanego Towarzystwa (...) wskazał, iż strona pozwana przyjęła swoją odpowiedzialność za przedmiotową szkodę co do zasady i z tego tytułu wypłaciła powódce kwotę 15.411,39 zł. Natomiast, kwestionuje ona żądanie uzupełnienia odszkodowania co do zasady, jak i co do wysokości podnosząc, iż jest ono niczym nieuzasadnione. Ustalone przez pozwanego Towarzystwa (...) koszty naprawy uwzględniały stan pojazdu w chwili kolizji oraz stopień zużycia niektórych jego elementów i zakładały użycie części alternatywnych, co jest dopuszczalne. W jego opinii, brak udowodnienia przez pozwaną poniesienia rzeczywistych kosztów przywrócenia jej pojazdu stanu sprzed kolizji w kwocie wyższej niż przyznana poprzez przedstawienie faktur za naprawę pojazdu oraz zakupionych części uzasadniał odmowę uzupełnienia odszkodowania. Nadto, zakwestionował on żądanie zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii jako niepozostających w normalnym związku przyczynowym z kolizją.

/odpowieź na pozew k. 26-30/

Pismem z dnia 3 lipca 2014 r. pełnomocnik powódki doprecyzował, iż stroną pozwaną jest Č. S. w P., działająca przez (...) Spółkę Akcyjną Oddziału w Polsce z siedzibą w W..

/pismo procesowe strony powodowej k. 48/

Pismem z dnia 15 września 2014 r. pełnomocnik powódki wniósł o zwolnienie jej od ponoszenia kosztów zaliczki na poczet wynagrodzenie biegłego z uwagi na ciężką sytuację finansową.

/pismo procesowe strony powodowej k. 61/

Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2015 r. Sąd zwolnił powódkę od kosztów sądowych w całości.

/postanowienie k. 80/

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały dotychczas zajęte stanowiska.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 grudnia 2013 r. miała miejsce kolizja drogowa, w której uszkodzony został samochód stanowiący własność powódki. Sprawca kolizji był objęty ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej udzieloną przez pozwanego Towarzystwa (...). W chwili zdarzenia pojazd był kerowany przez syna powódki P. D.

/bezsporne/

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powódce odszkodowanie w łącznej kwocie 15.411,39 zł.

/bezsporne, decyzja z dnia 27.01.2014 r. k. 17/

Powódka zleciła rzeczoznawcy inż. Z. G. wykonanie kalkulacji napraw uszkodzeń samochodu powódki powstałych w skutek zdarzenia drogowego z dnia 27 grudnia 2013 r. Zgodnie z kalkulacją z dnia 29 stycznia 2014 r. uzasadnione i konieczne średnie koszty naprawy wypadkowej przedmiotowego samochodu powinny wynosić 27.912,40 zł. Za powyższą kalkulację powódka zapłaciła kwotę 250,00 zł.

/kalkulacja naprawy nr 22/01/2014 k. 7-13, faktura VAT k. 15/

W dniu 6 lutego 2014 r. powódka wezwała pozwane Towarzystwo (...) do wypłaty odszkodowania zgodnie z wykonaną na jej zlecenie kalkulacją napraw, powiększonego o kwotę 250 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy. Powyższe pismo strona pozwana otrzymała w dniu 21 lutego 2016 roku

/pismo k. 5-6/

Niezbędne i konieczne, ekonomicznie uzasadnione koszt naprawy samochodu powódki w czasie likwidacji szkody, przy zastosowaniu części oryginalnych z logo producenta pojazdu wyniosłyby 38.186,78 zł brutto, przy czym nie kwota ta nie uwzględnia urealnienia wartości części, gdyż z akt sprawy nie wynika, aby przed kolizją były one niepełnowartościowe, bądź zużyte w znacznym stopniu. Natomiast, przy założeniu wykorzystania dostępnych części oryginalnych bez logo producenta pojazdu koszty te wyniosłyby 36.831,30 zł brutto, a przy założeniu wykorzystania najtańszych dostępnych zamienników części oryginalnych – 22.272,02 zł brutto. Jednakże, tylko naprawa z użyciem części oryginalnych z logo lub bez logo producenta pozwala na przywrócenie samochodu do sprawności technicznej, estetycznej oraz poziomu bezpieczeństwa sprzed szkody. Choć zamienniki, które nie muszą być wykonane z tych samych materiałów i w tej samej technologii co części oryginalne, pozwalają (ale nie zawsze) na poprawne wizualnie odtworzenie pojazdu, mogą nie gwarantować doprowadzenie go do stanu sprzed szkody pod względem trwałości i niezawodności. Dostępny w sprawie materiał dowodowy oraz brak dokonania oględzin pojazdu nie wskazuje na uszkodzenie części przedmiotowego pojazdu sprzed szkody oraz nie pozwala na wypowiedzenie się co do zamontowania w nim części nie pochodzących od producenta. Mając to na uwadze, należy przyjąć, iż naprawa pojazdu częściami nowymi, oryginalnymi z logo producenta pojazdu nie spowoduje wzrostu jego wartości względem stanu sprzed szkody.

/opinia biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej i ruchu drogowego T. S. k. 89-106/

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy. Uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powódki ustalony została w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej i ruchu drogowego T. S.. Biegły w ocenie Sądu sporządził kompletną i fachową opinię, odpowiadającą na zagadnienia wskazane przez Sąd w tezie dowodowej.

Przedmiotowa opinia została zakwestionowana przez pełnomocnika pozwanego. Jego zdaniem przedstawione przez biegłego niezbędne koszty naprawy przeoczyłyby wartość rynkową przedmiotowego pojazdu w stanie nieuszkodzonym ustaloną na dzień kolizji. W związku z tym, niezbędnym dla wyjaśnienia sprawy jest zobowiązanie biegłego do wydania uzupełniającej opinii pisemnej na okoliczność ustalenie wartości przedmiotowego pojazdu przed kolizją oraz bezpośrednio po kolizji, aby można było wykluczyć wystąpienie tzw. szkody całkowitej.

W odpowiedzi na zobowiązanie z dnia 17 sierpnia 2015 r. do ustosunkowania się do stanowiska strony pozwanej biegły wskazał, iż niedoszło do zakwestionowania jego opinii, a w związku z tym, konieczności wyjaśnienia wątpliwości, lecz chodzi o ustalenie nowych kwestii, wykraczających poza ustalony tezą dowodową zakres pierwszej opinii.

Sąd postanowieniem z dnia 27 stycznia 2016 r. wydanym na rozprawie oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego z dnia 17 lipca 2015 r. o uzupełnienie opinii pisemnej opinii biegłego sądowego T. S. w przedmiocie ustalenia wartości przedmiotowego pojazdu w stanie nieuszkodzonym na dzień kolizji, tj. 27 grudnia 2013 r. oraz wartości jego pozostałości po kolizji. Wniosek oddalony jako spóźniony, gdyż wcześniej nie był składany wniosek o ustalenie przedmiotowej okoliczności przez biegłego, zaś pozwany nie uprawdopodobnił, że nie zgłosił wniosku w odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Sąd oddalił również wniosek pełnomocnika pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka – syna powódki P. D., na okoliczność ustalenia kosztów naprawy pojazdu oraz ustalenie, czy był on naprawiany po zakupie, a przed powstaniem szkody. W ocenie Sądu dowód z zeznań tego świadka nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.). Powódka przyznał, że naprawa pojazdu została dokonana, jednakże dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy bez znaczenia jest, sposób jego naprawy czy kwestia użycia do niej oryginalnych części z logo producenta, a nawet sam fakt jej dokonania. Istotą sporu jest wysokość kosztów naprawy potrzebnych do przywrócenia stanu pojazdu sprzed kolizji, tj. wyrównania powódce strat majątkowych, które by nie powstały gdyby nie doszło do zdarzenia, za które odpowiedzialność ponosi pozwany. Tą kwestie w sposób wyczerpujący wyjaśnia przedstawiona w sprawie opinia biegłego, z której jasno wynika, którą w gruncie rzeczy niekwestionowana żadna ze stron. Wynika z niej jasno, że restytucja pojazdu powinna zostać dokonana przy użyciu nowych części oryginalnych z logo producenta pojazdu.

Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. § 4 komentowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W przypadku kolizji pojazdów mechanicznych stosownie do treści art. 436 § 2 k.c. wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Powrót do zasad ogólnych oznacza przede wszystkim ukształtowanie odpowiedzialności na zasadzie winy kierującego pojazdem sformułowanej w przepisie art. 415 k.c. Ze względu jednak na fakt, iż ustawodawca polski wprowadził obowiązkowe ubezpieczenie komunikacyjne, odpowiedzialność za posiadacza mechanicznego środka komunikacji przejmuje ubezpieczyciel. W myśl przepisu art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, U.czeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013 r. poz. 392 ze zm.) osoba poszkodowana w wypadku ma prawo dochodzenia roszczenia odszkodowawczego bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Nadto, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz pojazdu lub kierujący jest zobowiązany – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest m.in. utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (por. art. 34 ust. 1 ww. ustawy).

W niniejszej sprawie powódka dochodziła uzupełniającego odszkodowania za szkodę majątkową w postaci uszkodzenia pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), jakiej doznała w wyniku wypadku z dnia 27 grudnia 2013 r. Pozwane Towarzystwo (...) uznało swoją odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie co do zasady, kwestionując dochodzone przez powódkę roszczenie o uzupełnienie odszkodowania oparte na prywatnej kalkulacji naprawy, wykonanej na zlecenie powódki, uwzględniającej użycie części zamiennych od producenta i importera pojazdu bez zastosowania urealnienia ich wartości. Dodatkowo, podnosiło brak przedstawienia przez stronę powodową faktur dokumentujących dokonanie naprawy pojazdu, co rzutuje na zakres świadczenia. Kwestionowało również żądanie zwrotu kosztów prywatnej kalkulacji naprawy pojazdu. Natomiast, zakres uszkodzeń był kwestią bezsporną. Przedmiotem rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było zatem w istocie ustalenie wysokości należnego powódce odszkodowania.

W świetle art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialnością ubezpieczyciela co do zasady rządzi reguły dotyczące odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem, w tym ogólne przepisy o wynagrodzeniu szkody (zwłaszcza art. 361-363 k.c.). Jednakże wyłącznym sposobem naprawienia szkody na podstawie odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych jest odszkodowanie pieniężne. Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (por. uchwała w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112). Wątpliwości czy nowe części zamiennych powinny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190) w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględniać ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu. Zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego zasługuje na pełną aprobatę. Punktem wyjścia przy ocenie wysokości odszkodowania powinny być ceny nowych części zamiennych sygnowanych logo producenta. Takie bowiem części co do zasady zapewniają przywrócenie pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia, to znaczy do takiego stanu, w którym pod względem użytkowym, estetycznym i technicznym pojazd będzie zaspokajał potrzeby uszkodzonego. Jeśli zaś ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodowy. Dopiero wówczas przy ocenie sposobu obliczania wysokości odszkodowania należy brać pod uwagę, jakie części znajdowały się w pojeździe przed uszkodzeniem, czy były wcześniej naprawiane lub wymieniane, jak długo były eksploatowane oraz jaki jest wiek pojazdu (por. postanowienie Sądu Najwyższego III CZP 85/11).

Podkreślenia wymaga fakt, iż dla ustalenia wysokości odszkodowania i jego wypłaty irrelevantnym jest fakt, czy poszkodowany w rzeczywistości dokonał naprawy. Utrwalony w orzecznictwie jest pogląd przesądający o tym, iż szkoda do której naprawienia zobowiązany jest sprawca, istnieje niezależnie od dokonania naprawy (tak SN w wyroku z dnia 16 maja 2012 r., V CKN 1273/00, LEX 55515).

Sąd ustalił całkowitą wysokość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w oparciu o opinię biegłego sądowego T. S., przy użyciu części oryginalnych bez logo producenta pojazdu, opiewająca na kwotę 36.831,30 zł brutto. W ocenie biegłego, do której Sąd przychylił się w całej rozciągłości, jedynie naprawa przedmiotowego pojazdu z użyciem części oryginalnych z logo producenta lub bez logo producenta pojazdu pozwala na przywrócenie go do sprawności technicznej, estetycznej oraz poziomu bezpieczeństwa sprzed szkody. Jak wskazał biegły, naprawa dokonana z zastosowaniem nowych, oryginalnych części z logo producenta pojazdu nie powoduje wzrostu majątkowej lub użytkowej przedmiotowego samochodu. Tym bardziej, użycie oryginalnych części bez logo producenta nie doprowadzi do nieuzasadnionego wzbogacenia powódki.

Jako, że ustalone w niniejszej sprawie uzasadnione koszty naprawy samochodu powódki przewyższają wskazaną w pozwie kwotę 27.912,40 zł, w ocenie Sądu powództwo w tym zakresie zasługuje na pełne uwzględnienie. Uwzględniając wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie w wysokości 15.411,39 zł Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 12.502,00 zł tytułem uzupełnienia odszkodowania za koszt naprawy uszkodzonego pojazdu..

Za zasadne należy również uznać żądanie zapłaty odszkodowania w wysokości 250 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy, albowiem wydatek ten pozostaje w związku przyczynowo – skutkowym ze zdarzeniem z dnia 27 grudnia 2013 r. Należy wskazać, że gdyby nie doszło do kolizji, w której uczestniczył pojazd powódki, w wyniku której został on uszkodzony, za którą odpowiedzialność cywilną ponosi pozwany Towarzystwo (...), nie byłaby potrzebna kalkulacja naprawy pojazdu wykonana przez stronę pozwaną, a w konsekwencji tego nie byłoby potrzeby jej weryfikacji i zlecenia prywatnej kalkulacji przez powódkę. W ocenie Sądu był to zatem

wydatek celowy z punktu widzenia dochodzenia przez powódkę swoich praw, albowiem pozwoliło jej na weryfikację przedstawionej przez ubezpieczyciela wyceny, która jak się okazało, była znacznie zaniżona. Ponadto kwota dochodzona przez powódkę z tytułu sporządzenia ekspertyzy została udowodniona fakturą, nie jest wygórowana i nie odbiega od kwot pobieranych za podobne usługi przez innych działających na rynku rzeczoznawców.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od ubezpieczyciela z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa art. 817 § 1 k.c. Jest to termin 30 dni od dnia otrzymania przez ubezpieczyciela zawiadomienia o wypadku. Gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, jest to termin 14 dni od wyjaśnienia tych okoliczności (art. 817 § 2 k.c.). Również zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013 r. poz. 392 ze zm.) ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Niespełnienie świadczenia w terminie rodzi po stronie ubezpieczyciela konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.).

Sąd uznał, iż roszczenie w zakresie kwoty dochodzonej z tytułu uzupełnienia odszkodowania stało się wymagalne z upływem 5 dniowego terminu wskazanym w wezwaniu do zapłaty z dnia 6 lutego 2014 roku. Z akt postępowania likwidacyjnego wynika, iż powyższe wezwanie do zapłaty pozwany otrzymał w dniu 21 lutego 2014 roku, a zatem od dnia 27 lutego 2014 roku roszczenie powódki stało się wymagalne. Należy nadmienić, iż strona powodowa nie udowodniła, aby wcześniej wzywała pozwanego do zapłaty okresowych kwot tym bardziej, iż zgłoszenie szkody obejmowało jedynie zgłoszenie samego zdarzenia bez sprecyzowania wysokości żądania zapłaty odszkodowania. Z tych też względów odsetki należą się od daty 27 lutego 2014 roku do dnia zapłaty.

W pozostałej części żądanie zapłaty odsetek jako niezasadne podlega oddaleniu.

Natomiast, co do zasądzonej kwoty tytułem zwrotu kosztów prywatnej wyceny naprawy, roszczenie stało się wymagalne od dnia doręczenia odpisu pozwu, tj. 2 czerwca 2014 r.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 § 1 i 3 k.p.c., z uwagi na to, iż powództwo zostało uwzględnione w całości. Na koszty poniesione przez powódkę składają się: opłata sądowa od pozwu – 638 zł oraz koszt wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 2.400 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, obliczony stosownie do § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Łącznie koszty poniesione przez powódkę stanowią kwotę 3.055 zł, którą Sąd zasądził od pozwanego na jej rzecz tytułem zwrotu kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw, jak w punkcie 3. sentencji wyroku

W toku postępowania strona pozwana uiściła zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 1.000 zł. Jednakże wynagrodzenie przyznane biegłemu opiewało na kwotę 999,96 zł. Tym samym na rachunku sum depozytowych pozostała nadpłacona kwota zaliczki. Z tego też powodu należy zwrócić pozwanemu Towarzystwu (...) kwotę 0,04 zł (1.000 zł - 999,96 zł) ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 4. sentencji wyroku.